

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 315

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 25 aprilie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 85 din 23 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 ¹ din Codul penal din 1969.....	2-4
Decizia nr. 90 din 23 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală	5-7
Decizia nr. 100 din 25 februarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă	7-8
Decizia nr. 172 din 24 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.....	9-12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.52. — Ordin al ministrului apărării naționale privind abrogarea Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.120/2004 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind planificarea, organizarea, executarea și finalizarea inspecțiilor Inspectorului General	12
2.228. — Ordin al ministrului culturii privind schimbarea de grupă valorică, trecerea de la categoria m la a și inventarierea subcomponentelor ansamblului cu valoare de monument istoric al Spitalului Militar, Calea Plevnei nr. 134, sectorul 6, București și reînscriserea în Lista monumentelor istorice la categoria ansamblu, grupa valorică A, cu 18 subcomponente	13-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 85

din 23 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253¹ din Codul penal din 1969

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253¹ din Codul penal din 1969, excepție ridicată de Florentin P. Lungu în Dosarul nr. 873/277/2014 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.110 D/2015.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosarul cauzei, autorul excepției de neconstituționalitate a depus note scrise, prin care solicită admiterea acesteia.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 603 din 6 octombrie 2015 și nr. 2 din 15 ianuarie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 8 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 873/277/2014, **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 253¹ din Codul penal din 1969**, excepție ridicată de Florentin P. Lungu într-o cauză având ca obiect soluționarea unui apel formulat împotriva unei sentințe penale de condamnare a inculpatului sub aspectul săvârșirii infracțiunii de conflict de interese.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că sintagmele „raporturi de muncă” și „folos material” nu beneficiază de o definiție legală, generând nesiguranță în interpretare, astfel încât o persoană prudentă și diligentă nu poate stabili dacă textul criticat îi este aplicabil. Se arată, totodată, că norma de incriminare nu prevede urmarea imediată

a infracțiunii, generând o incriminare obiectivă care se realizează prin simpla comitere a faptei descrise în ipoteza acesteia. Se face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv la hotărârile din 4 mai 2000 și 25 ianuarie 2007, pronunțate în cauzele *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și *Sissanis împotriva României*, paragraful 66, prin care s-a reținut că legea trebuie să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale și să permită cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie. De asemenea se face referire la hotărârile din 26 aprilie 1979 și 29 octombrie 1991, pronunțate în cauzele *Sunday Times împotriva Regatului Unit* și *Open Doors Society și Dublin Well Women împotriva Irlandei*, prin care s-a reținut că previzibilitatea legii presupune ca aceasta să fie astfel formulată încât orice persoană să îi poată anticipa efectele. Referitor la sintagma „raporturi de muncă” se susține că instanțele interpretează extensiv această sintagmă, interpretare posibilă din cauza unei exprimări necorespunzătoare a legiuitorului, care ar fi trebuit să folosească sintagma „raporturi comerciale sau de muncă”. Același argument este adus și cu privire la expresia „folos material”, arătându-se că nu ne putem afla în prezența unui asemenea folos atunci când vorbim despre un drept al unei persoane care presupune o obligație corelativă a unei autorități publice. Se mai arată că incriminarea obiectivă a faptei prin textul criticat face inutilă și, totodată, imposibilă demonstrarea lipsei urmării imediate. Se susține că, pentru acest motiv, prevederile art. 253¹ din Codul penal din 1969 instituie o veritabilă prezumție de vinovăție.

7. **Curtea de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 15 ianuarie 2014. Se arată că statul român și-a îndeplinit obligația de a defini infracțiunea de conflict de interese prin lege, care a fost adoptată cu respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, și că orice persoană, pe baza jurisprudenței instanțelor naționale, poate să anticipeze conținutul acestei infracțiuni. Se mai arată că previzibilitatea normei se apreciază în funcție de calitatea persoanei care face interpretarea, gradul de previzibilitate crescând în cazul persoanelor care își desfășoară activitatea în mediul public, și se raportează atât la jurisprudență, cât și la doctrina majoritar acceptată. Se susține că sintagma „raporturi de muncă” din cuprinsul art. 253¹ din Codul penal din 1969, preluată la art. 301 din Codul penal în vigoare, este definită în doctrină și că legislația civilă și de dreptul muncii fac trimitere la ea, neputându-se susține insuficiența reglementare a acesteia și, prin urmare, nici caracterul său neclar și lipsit de previzibilitate. Referitor la critica potrivit căreia textul criticat nu

prevede urmarea imediată a infracțiunii se susține că aceasta nu reprezintă o reală problemă de constituționalitate a textului criticat, urmând a fi analizată de către instanțele judecătorești. Se precizează, în acest sens, că infracțiunea de conflict de interese este o infracțiune de rezultat, urmarea imediată constând în pericolul social creat prin comiterea faptelor prevăzute în ipoteza normei de incriminare. Se conchide că dispozițiile art. 253¹ din Codul penal din 1969 nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

8. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Avocatul Poporului** arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253¹ din Codul penal din 1969 este neîntemeiată. Se susține că prevederile art. 253¹ din Codul penal trebuie coroborate cu cele ale art. 174 din Codul penal din 1969 și că astfel interpretate acestea nu sunt lipsite de previzibilitate. Se arată că art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt incidente doar în privința normelor procedurale, nu și a celor de drept penal substanțial. Se mai susține că textul criticat nu încalcă nici prezumția de nevinovăție prevăzută la art. 23 alin. (11) din Constituție.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 253¹ din Codul penal din 1969, care au următorul cuprins: *„Fapta funcționarului public care, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, îndeplinește un act ori participă la luarea unei decizii prin care s-a realizat, direct sau indirect, un folos material pentru sine, soțul său, o rudă ori un afin până la gradul II inclusiv, sau pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale ori de muncă în ultimii 5 ani sau din partea căreia a beneficiat ori beneficiază de servicii sau foloase de orice natură, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea dreptului de a ocupa o funcție publică pe durată maximă.”*

13. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la statul român, art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție și art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, asupra constituționalității dispozițiilor art. 253¹ din Codul penal din 1969, s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 46 din 16 februarie 2016, nepublicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, până la data pronunțării prezentei decizii, prin care a reținut că prevederile art. 253¹ din Codul penal din 1969 sunt similare dispozițiilor art. 301 din Codul penal în vigoare, asupra cărora instanța de contencios constituțional s-a pronunțat prin Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma *„raporturi comerciale”* din cuprinsul dispozițiilor art. 301 alin. (1) din Codul penal este neconstituțională. Prin Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015, instanța de contencios constituțional a constatat că sintagma *„ori în cadrul oricărei persoane juridice”* din cuprinsul dispozițiilor art. 308 alin. (1) din Codul penal, cu raportare la art. 301 din Codul penal, este neconstituțională.

15. Prin Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015 (paragraful 19), Curtea Constituțională a reținut că noțiunea de *„raport de muncă”* este reglementată în Codul muncii, fără ca acesta să îl definească în mod expres. Din ansamblul întregii reglementări rezultă că raporturile de muncă sunt relațiile juridice care iau naștere între persoane fizice, pe de o parte, și persoane fizice sau juridice, după caz, pe de altă parte, ca urmare a prestării unei anumite munci de către cele dintâi, în folosul celor din urmă, care, la rândul lor, se obligă să remunereze munca prestată și să creeze condițiile necesare prestării acesteia. Existența relației de muncă nu depinde de denumirea pe care părțile o dau convenției pe care o încheie, ci de condițiile de fapt în care este prestată activitatea. Prin urmare, subiectele raportului juridic de muncă sunt angajatorul și salariatul (angajatul). Având în vedere art. 1 din Codul muncii, raporturile de muncă ce au la bază contractul individual de muncă își găsesc reglementarea de drept comun în conținutul normativ al acestui cod [conform alin. (1) al art. 1], iar celelalte categorii de raporturi de muncă sunt reglementate prin legi speciale, Codul muncii fiind aplicabil și acestora în măsura în care reglementările speciale nu conțin dispoziții specifice derogatorii [alin. (2) al art. 1]. Aceste din urmă categorii de raporturi de muncă vizează funcționarii publici, magistrații, militarii, membrii cooperatori și personalul cultelor religioase.

16. Astfel, în ceea ce privește noțiunea de *„raport de muncă”* din cuprinsul art. 253¹ din Codul penal din 1969, acesta are înțelesul arătat de Curte în cuprinsul Deciziei nr. 603 din 6 octombrie 2015 (paragraful 19). Așa fiind, sintagma criticată este clară, precisă și previzibilă, neputând fi reținută încălcarea, prin aceasta, a cerințelor de calitate a legii penale și, prin urmare, nici a prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

17. Prin aceeași decizie și prin Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, cu privire la introducerea în cuprinsul alin. (1) al art. 253¹ din Codul penal din 1969, normă ce reglementa infracțiunea de conflict de interese, a noțiunii de *„folos material necuvenit”*, Curtea a reținut că prevederea condiției caracterului necuvenit al folosului material obținut este lipsită de fundament, în raport cu obiectul juridic special al acestei infracțiuni, respectiv relațiile sociale referitoare la buna desfășurare a activității de serviciu, activitate care nu se poate realiza în condițiile îndeplinirii unor acte cu încălcarea principiilor imparțialității, integrității, transparenței deciziei și supremației interesului public în exercitarea demnităților și funcțiilor publice. Potrivit celor statuate de Curte în Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, conflictul de interese nu poate presupune doar obținerea

unor foloase materiale necuvenite, ci *obținerea oricărui tip de folos*, întrucât incriminarea nu urmărește sancționarea unor situații în care sunt încălcate normele legale care conferă temei și justificare obținerii unor foloase materiale, ci a situațiilor în care exercitarea imparțială a atribuțiilor de serviciu ale funcționarului public ar putea fi afectată.

18. Referitor la noțiunea de „*folos necuvenit*” din ipoteza normei penale criticate, așa cum s-a reținut de către Curtea Constituțională prin Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014 și Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015, aceasta are în vedere orice tip de folos, întrucât scopul incriminării este acela al protejării relațiilor sociale referitoare la exercitarea atribuțiilor de serviciu ale funcționarului public, exercitare ce este obligatoriu a fi caracterizată prin imparțialitate. Prin urmare, săvârșirea infracțiunii de conflict de interese, astfel cum este reglementată la art. 253¹ din Codul penal din 1969, poate fi reținută ori de câte ori săvârșirea ei determină obținerea de către subiectul activ a unui folos care nu îi este atribuit conform dispozițiilor legale în vigoare, indiferent de natura acestuia. Pentru aceste motive, Curtea reține că sintagma „*folos necuvenit*” respectă standardele de calitate a legii penale, fiind conforme dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

19. În ceea ce privește pretinsa încălcare prin textul criticat a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea reține că acestea din urmă garantează dreptul părților de acces liber la justiție, precum și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, constituind valorificarea explicită a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dreptul de acces liber la justiție presupune dreptul oricărei persoane de a se adresa instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor și a intereselor sale legitime. De asemenea, dreptul la un proces echitabil presupune asigurarea unor principii fundamentale precum contradictorialitatea și egalitatea armelor, care presupun ca fiecare dintre părți să dispună de posibilități suficiente, echivalente și adecvate de a-și susține apărările, fără ca vreuna dintre ele să fie defavorizată în raport cu cealaltă. La rândul său, art. 6 din Convenție, referitor la dreptul la un proces echitabil, obligă statele membre la asigurarea prin legislația națională a unor garanții procesuale, precum egalitatea armelor,

contradictorialitatea, motivarea hotărârilor pronunțate, publicitatea procesului, soluționarea acestuia într-un termen rezonabil, prezumția de nevinovăție și asigurarea dreptului la apărare.

20. Cu privire la pretinsa încălcare, prin prevederile art. 253¹ din Codul penal din 1969, a dreptului la apărare, reglementat la art. 24 din Constituție, Curtea constată că acesta conferă oricărei părți implicate într-un proces, potrivit intereselor sale și indiferent de natura procesului, posibilitatea de a utiliza toate mijloacele prevăzute de lege pentru a invoca în apărarea sa fapte sau împrejurări. Acest drept presupune participarea la ședințele de judecată, folosirea mijloacelor de probă, invocarea excepțiilor prevăzute de legea procesual penală, exercitarea oricăror altor drepturi procesual penale și posibilitatea de a beneficia de serviciile unui apărător. Așa fiind, dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) și art. 24 vizează drepturi procesuale, motiv pentru care nu poate fi reținută încălcarea lor prin prevederile art. 253¹ din Codul penal din 1969.

21. Cu privire la pretinsa încălcare prin textul criticat a prezumției de nevinovăție, prevăzută la art. 23 alin. (11) din Legea fundamentală, Curtea reține că aceasta implică considerarea suspectului sau a inculpatului ca nevinovat până la soluționarea definitivă a cauzei penale. Așa fiind, prezumția de nevinovăție constituie „un suport” al drepturilor procesuale acordate suspectului sau inculpatului și, în mod, special, al dreptului la apărare. Această prezumție asigură, în mod special, premisele respectării principiului egalității armelor, întrucât permite suspectului sau, după caz, inculpatului să se situeze, pe tot parcursul procesului penal, pe o poziție de egalitate cu celelalte părți, dar și premisele respectării dreptului la apărare, persoana urmărită sau judecată penal fiind protejată împotriva unui eventual verdict de culpabilitate care nu a fost stabilit în mod legal.

22. Pentru aceste motive, Curtea constată că nu poate fi reținută încălcarea prin dispozițiile art. 253¹ din Codul penal din 1969 a prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție referitor la prezumția de nevinovăție, întrucât textul criticat nu este de natură a încălca garanțiile procesuale specifice asigurării prezumției de nevinovăție.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florentin P. Lungu în Dosarul nr. 873/277/2014 al Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 253¹ din Codul penal din 1969 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 23 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 90

din 23 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1)
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ana-Maria Macea în Dosarul nr. 9.989/211/2015 al Judecătoriei Cluj-Napoca. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.574D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa autoarei excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta, făcând referire la Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, prin care Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din data de 22 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 9.989/211/2015, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ana-Maria Macea cu ocazia soluționării unei plângeri împotriva ordonanței de renunțare la urmărirea penală.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia susține că aproximativ 95% din infracțiunile incriminate au o sancțiune de până la 7 ani închisoare. Prin faptul că, în temeiul art. 318 din Codul de procedură penală, procurorul poate dispune renunțarea la urmărirea penală fără a identifica autorul infracțiunii se încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1), art. 21 și art. 44 alin. (1) și (2).

6. **Judecătoria Cluj-Napoca** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că accesul liber al persoanei la justiție este garantat tocmai prin procedura specială prevăzută de art. 340 din Codul de procedură penală, care permite persoanei vătămate nemulțumite de modul în care un procuror a apreciat incidența art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală să atace soluția procurorului în fața instanței de judecată. În continuare reține că, dacă, în cazul concret,

organele de cercetare penală nu au fost în măsură să identifice autorul faptei penale reclamate de contestatoare nu înseamnă că textul de lege criticat exclude automat obligațiile izvorâte din art. 285 din Codul de procedură penală.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei juridice, fără privilegii sau discriminări, fiind conforme cu prevederile art. 16 din Constituție. De asemenea, dreptul la un proces echitabil, reglementat de art. 21 din Constituție, nu este afectat în niciun fel de aplicarea dispozițiilor criticate. Acestea nu îngăduiesc nici dreptul contestatoarei de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, câtă vreme tocmai în fața unei astfel de instanțe de judecată a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că textul de lege criticat contravine principiului egalității în fața legii și principiului accesului liber la justiție. Prevederile art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală creează o disproporție vădită între interesele generale ale societății (noțiune căreia i se circumscrie interesul public) și celelalte valori constituționale a căror apărare intră tot în competența procurorului, fără să existe o justificare rezonabilă și echitabilă pentru această lipsă de proporționalitate. Pe cale jurisprudențială, Curtea Constituțională a detaliat prevederile constituționale care reglementează rolul Ministerului Public, statutul procurorilor și, implicit, principiul legalității pe care se întemeiază activitatea acestora. Astfel, principiul legalității este, în sensul atribuit de Legea fundamentală, specific activității procurorilor care, în virtutea acestuia, au obligația ca, în exercitarea atribuțiilor prevăzute de lege, să urmeze în mod obligatoriu dispozițiile legii, fără posibilitatea de a acționa, întemeindu-se pe criterii de oportunitate, fie în adoptarea unor măsuri, fie în alegerea procedurilor. Astfel, acționând pe baza principiului legalității, procurorul nu poate refuza începerea urmăririi penale sau punerea în mișcare a acțiunii penale în alte cazuri decât cele prevăzute de lege și nici nu are dreptul să solicite instanței de judecată achitarea unui inculpat vinovat de comiterea unei infracțiuni, pe motiv că interese politice, economice, sociale sau de altă natură fac inoportună condamnarea acestuia. Așadar, așa cum s-a reținut în literatura de specialitate, principiul oportunității urmăririi penale ar trebui să acționeze în sistemul nostru procesual doar în mod subsidiar, atunci când procurorul constată cu certitudine existența condițiilor prevăzute de art. 318 din Codul de procedură penală pentru renunțarea la urmărirea penală.

10. În continuare arată că dispozițiile criticate nu permit judecătorului identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și adaptarea acesteia la faptele juridice stabilite, trăsături menite să asigure înlăptuirea justiției în numele legii. Invocă Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 3 februarie 2009, pronunțată în Cauza *Voiculescu împotriva României*, prin care s-a reamintit că art. 2 din Convenție impune statului obligația de a asigura dreptul la viață prin implementarea unei legislații penale concrete, care să descurajeze comiterea de infracțiuni contra persoanei și care să se sprijine pe un mecanism de aplicare conceput pentru a preveni, împiedica și pedepsi încălcările sale.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: *„În cazul infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani, procurorul poate renunța la urmărirea penală când, în raport cu conținutul faptei, cu modul și mijloacele de săvârșire, cu scopul urmărit și cu împrejurările concrete de săvârșire, cu urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii, constată că nu există un interes public în urmărirea acesteia.”*

14. În opinia autoarei excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție și art. 44 alin. (1) și (2) referitor la dreptul de proprietate privată.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016^{*)}, nepublicată încă în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării acestei decizii, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 318 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale.

16. Cu acel prilej, Curtea a constatat că sintagma „interes public” nu este determinată de legiuitor prin prevederile art. 318 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, iar elementele enumerate în cuprinsul acestora, drept criterii de determinare a „interesului public”, nu sunt de natură a defini noțiunea anterior referită, acestea constituind criterii de individualizare a pedepselor, în cazul constatării de către o instanță de judecată a săvârșirii unor infracțiuni. În consecință, Curtea a constatat că textul criticat nu îndeplinește standardele de claritate, precizie și previzibilitate ale legii penale, încălcând principiul legalității procesului penal, reglementat la art. 2 din Codul de procedură penală și, prin urmare, prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, care prevăd obligativitatea respectării în România a Constituției, a supremației sale și a legilor.

17. De asemenea, Curtea a constatat că, prin competența procurorului de a renunța la urmărirea penală, conform art. 318 din Codul de procedură penală, anterior debutului acestei etape procedurale sau pe parcursul ei, cu consecința netrimiterii în judecată a suspectului sau a inculpatului și a renunțării *ab initio* la aplicarea unei pedepse, îl plasează pe acesta în situația de a „spune” dreptul și de a da o hotărâre susceptibilă de a fi executată, conferindu-i prerogativele de *jurisdictio* și *imperium* specifice instanțelor de judecată. În acest fel, Curtea a reținut că, prin aplicarea prevederilor art. 318 din Codul de procedură penală, procurorul realizează, în mod direct, un act de justiție, sustrăgând instanțelor judecătorești judecarea cauzelor. Or, se impune ca justiția să fie realizată într-un mod transparent, prin soluționarea cauzelor potrivit principiilor de drept procesual penal reglementate cu privire la desfășurarea ședințelor de judecată. Totodată, Curtea a constatat că, impunând obligațiile prevăzute la art. 318 alin. (3) din Codul de procedură penală, procurorul se plasează pe poziția de judecător al cauzelor, aplicând măsuri similare pedepselor, printr-un act care nu este nici administrativ, nici jurisdicțional.

18. Prin urmare, Curtea a constatat că, prin reglementarea instituției renunțării la urmărirea penală, în maniera prevăzută la art. 318 din Codul de procedură penală, legiuitorul nu a realizat un echilibru adecvat între aplicarea principiului legalității, specific sistemului de drept continental, existent în România, și aplicarea principiului oportunității, specific sistemului de drept anglo-saxon, dând prevalență acestuia din urmă, în detrimentul celui dintâi, prin reglementarea printre atribuțiile procurorului a unor acte specifice puterii judecătorești. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 318 din Codul de procedură penală, procurorul are posibilitatea de a renunța la urmărirea penală și, în consecință, de a se substitui instanței de judecată, în realizarea actului de justiție, în cazul unui număr de aproximativ trei pătrimi din totalul infracțiunilor prevăzute în Codul penal și în legile speciale în vigoare.

19. Astfel, Curtea a reținut că renunțarea la urmărirea penală de către procuror, fără ca aceasta să fie supusă controlului și încuviințării instanței de judecată, echivalează cu exercitarea de către acesta a unor atribuții ce aparțin sferei competențelor instanțelor judecătorești, reglementată la art. 126 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege. Pentru acest motiv, Curtea a constatat că renunțarea de către procuror la urmărirea penală, în condițiile reglementate la art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, contravine normei constituționale anterior enunțate.

20. În continuare, Curtea observă că, potrivit prevederilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, *„nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”*. Întrucât actul de sesizare a Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate a fost pronunțat pe data de 22 octombrie 2015, iar constatarea neconstituționalității textului criticat a intervenit, prin Decizia nr. 23 din 20 ianuarie 2016, după data actului de sesizare anterior referit, urmează ca excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală să fie respinsă ca devenită inadmisibilă (a se vedea, în același sens, Decizia nr. 531 din 12 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 107 din 12 februarie 2014).

^{*)} Decizia Curții Constituționale nr. 23 din 20 ianuarie 2016 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 31 martie 2016.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 318 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ana-Maria Macea în Dosarul nr. 9.989/211/2015 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Cluj-Napoca și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Mariușu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 100

din 25 februarie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, excepție ridicată de Liana Radu în Dosarul nr. 1.448/315/2015 al Judecătoriei Târgoviște și care formează obiectul Dosarului nr. 1.084D/2015 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale și pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.448/315/2015, **Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Liana Radu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de acordare a ajutorului public judiciar.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că, prin limita scăzută, instituită de legiuitor în ceea ce privește acordarea ajutorului public judiciar,

și prin necorelarea acesteia cu salariul minim pe economie, prevederile art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 îngrădesc accesul liber la justiție pentru „persoanele cu venituri între 300 și 950 lei — salariul minim pe economie”.

6. **Judecătoria Târgoviște** consideră că prevederile legale criticate, prin scopul urmărit, nu sunt contrare dispozițiilor art. 21 din Constituție, ci, dimpotrivă, au ca scop sprijinirea persoanelor implicate în proceduri judiciare, în cazul în care întreținerea lor sau a familiilor lor ar fi primejduită de costurile acestor proceduri. În ceea ce privește limitarea dreptului de a beneficia de ajutor public judiciar, în funcție de veniturile obținute, instanța reține că, potrivit art. 8 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, ajutorul public judiciar se poate acorda și în alte situații decât cele în care veniturile părții sunt inferioare celor de 600 lei ori 300 lei, proporțional cu nevoile solicitantului, în cazul în care costurile certe sau estimate ale procesului sunt de natură să îi limiteze accesul efectiv la justiție, inclusiv din cauza diferențelor de cost al vieții dintre statul membru în care acesta își are domiciliul sau reședința obișnuită și cel din România. Prin urmare, în funcție de circumstanțele cauzei, instanța poate aprecia dacă acordarea ajutorului public judiciar se justifică prin raportare la însăși rațiunea reglementării legale, de a asigura justițiabililor dreptul la un proces echitabil și de a garanta accesul egal la actul de justiție, pentru realizarea unor drepturi sau interese legitime pe cale judiciară. Împrejurarea că legiuitorul a înțeles să reglementeze în această materie anumite situații în care situarea mediei lunare a veniturilor obținute pe membru de familie, sub un anumit prag, determină, în mod obligatoriu, acordarea ajutorului public judiciar, atunci când aceasta se solicită, nu relevă niciun aspect de neconstituționalitate, ci este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale menționate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 24 octombrie 2008, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(1) *Beneficiară de ajutor public judiciar în formele prevăzute la art. 6 persoanele al căror venit mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 300 lei. În acest caz, sumele care constituie ajutor public judiciar se avansează în întregime de către stat.*

(2) *Dacă venitul mediu net lunar pe membru de familie, în ultimele două luni anterioare formulării cererii, se situează sub nivelul de 600 lei, sumele de bani care constituie ajutor public judiciar se avansează de către stat în proporție de 50%.*”

11. În opinia autoarei excepției, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție

12. Examinând criticile de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare celor formulate în prezenta cauză. Relevantă, în acest sens, este Decizia nr. 713 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 23 decembrie 2015, prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că prevederile legale criticate conțin elementele necesare identificării practice a situațiilor în care se poate acorda ajutorul public judiciar în materie civilă. Astfel, dispozițiile art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 reglementează criteriile în funcție de care beneficiul de ajutor public judiciar în formele prevăzute la art. 6 din aceasta

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Liana Radu în Dosarul nr. 1.448/315/2015 al Judecătoriei Târgoviște și constată că prevederile art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Târgoviște și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 25 februarie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

se avansează de către stat fie în întregime, fie în proporție de 50%. De asemenea, alin. (3) al aceluiași articol are în vedere și alte cazuri în care ajutorul public judiciar se poate acorda, proporțional cu nevoile solicitantului, în ipoteza acestei norme fiind prevăzută și situația în care există diferențe de cost al vieții dintre statul membru în care solicitantul își are domiciliul sau reședința obișnuită și cel din România, diferențe de natură să îi limiteze accesul efectiv la justiție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.610 din 26 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 12 ianuarie 2010).

13. De asemenea, prin Decizia nr. 39 din 3 februarie 2015 (paragrafele 15—17), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 26 februarie 2015, menținând jurisprudența sa anterioară în materie, Curtea a observat că prevederile art. 7 și 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 stabilesc acordarea unui ajutor public judiciar în formele prevăzute de lege acelor persoane care îndeplinesc condițiile legale, reținând că aceasta reprezintă opțiunea legiuitorului, care stabilește, astfel, sfera persoanelor îndreptățite să solicite sprijinul statului. În acest context, Curtea a amintit că, prin Hotărârea din 19 iunie 2001, pronunțată în Cauza *Kreuz împotriva Poloniei*, paragraful 59, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că dreptul efectiv de acces la un tribunal nu înseamnă, însă, un drept necondiționat de a obține un ajutor judiciar gratuit din partea statului în materie civilă și nici dreptul la o procedură gratuită în această materie.

14. De altfel, asupra prevederilor criticate Curtea s-a mai pronunțat, prin numeroase alte decizii, spre exemplu, prin Decizia nr. 532 din 14 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 620 din 14 august 2015, Decizia nr. 123 din 6 martie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 9 mai 2014, prin care a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 reprezintă o garanție suplimentară a accesului efectiv la justiție, fiind adoptată pentru îmbunătățirea accesului la justiție și pentru a se acorda sprijin din partea statului persoanelor care sunt parte într-un litigiu și se află într-o dificultate materială.

15. În ceea ce privește critica referitoare la limita instituită de legiuitor pentru acordarea ajutorului public judiciar, respectiv de faptul că aceasta nu este corelată cu salariul minim pe economie, Curtea a observat că aceste aspecte țin de opțiunea legiuitorului, care stabilește sfera persoanelor îndreptățite să solicite sprijinul statului, cât și criteriile în funcție de care se acordă ajutorul public judiciar în materie civilă.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția pronunțată anterior, cât și considerentele care au fundamentat-o își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 172

din 24 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 360/2002
privind Statutul polițistului

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea în ședința publică din 17 martie 2016 a reprezentantului Ministerului Public, procuror Ștefania Sofronea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, excepție ridicată de Achim Ilarie în Dosarul nr. 43.450/3/2007* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.474D/2015.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 17 martie 2016, cu participarea reprezentantului Ministerului Public și în prezența consilierului juridic Alexandra Nica, pentru partea Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 24 martie 2016, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Decizia civilă nr. 3.246 din 8 iunie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 43.450/3/2007*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului.** Excepția a fost ridicată de recurentul-reclamant Achim Ilarie în cadrul soluționării recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 4.359 din 11 iunie 2014 pronunțate de Tribunalul București — Secția de contencios administrativ și fiscal, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea prin care reclamantul a solicitat anularea concursului din data de 23 noiembrie 2007, organizat pentru ocuparea funcției de adjunct șef secție la Secția 6 Poliție.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației puterilor în stat și cel al obligativității respectării Constituției, a supremației sale și a legii, a prezizibilității legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 31 privind dreptul la informare, art. 73 alin. (3) lit. j) privind reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor

publici și art. 78 privind intrarea în vigoare a legii. În acest sens arată că polițistul este funcționar public civil, cu statut special, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, iar în această calitate polițistul este subiect al unui raport de serviciu care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. De aceea, aspectele esențiale care vizează inclusiv organizarea și desfășurarea concursurilor pentru ocuparea unei funcții de conducere, ca element al nașterii sau modificării raportului de serviciu, se referă în mod intrinsec la statutul polițistului, statut care este reglementat prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, respectiv Legea nr. 360/2002. Organizarea concursurilor în poliție (M.A.I.), inclusiv pentru funcțiile de conducere, se referă la executarea și modificarea raportului de serviciu, de aceea, organizarea unor astfel de concursuri, ținând seama de statutul polițistului, trebuie reglementată, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, prin lege organică.

5. Mai susține că dispozițiile de lege criticate nu numai că nu reglementează procedura organizării și desfășurării concursurilor în poliție, ci deleagă reglementarea acestora ministrului de interne, care este abilitat să adopte ordine, care nu sunt publicate în Monitorul Oficial al României. Mai mult decât atât, prin art. 196 din Ordinul M.A.I. nr. 300/2004, ministrul de interne a delegat pe directorul Direcției management resurse umane din M.A.I pentru a stabili metodologia, procedurile și formularele utilizate în organizarea și desfășurarea concursurilor în poliție, sens în care directorul a emis Dispoziția D.M.R.U. nr. 11/960/20.10.2004, unde la anexa nr. 12 a emis Metodologia privind organizarea și desfășurarea concursurilor și examenelor pentru ocuparea posturilor vacante în M.A.I., document care nu a fost publicat. Ca și când toate aceste delegări nu erau de ajuns, inspectorul general al Inspectoratului General al Poliției Române, pe baza aprobării unor rapoarte de către ministrul de interne de delegare, a emis Dispoziția I.G.P.R. nr. 1.399/18.05.2007 prin care s-a stabilit metodologia de organizare și desfășurare a concursurilor/examenelor în vederea ocupării posturilor vacante, precum și pentru promovarea în funcție a ofițerilor și agenților din Poliția Română, care nu a fost publicată.

6. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că s-a ajuns la situația în care un aspect esențial care vizează organizarea și desfășurarea concursurilor în poliție, inclusiv ocuparea funcțiilor de conducere și promovarea polițiștilor, să fie reglementat prin diferite ordine de ministru, dispoziții ale unui director de direcție din cadrul M.A.I. sau ale inspectorului general al I.G.P.R., toate aceste acte administrative nefiind publicate niciodată în Monitorul Oficial al României, ceea ce este de natură a crea un caracter iluzoriu polițiștilor (inclusiv persoanelor din afara sistemului de ordine publică care pot participa la astfel de concursuri) de a se apăra eficient și de a cunoaște prevederile acestor documente. În aceste condiții, persoanele care au participat la concursuri nu au cunoscut regulile după care s-au desfășurat concursurile, având în vedere că actele administrative nu au fost prezizibile, accesibile și nici opozabile. Delegarea de atribuții pentru a stabili aceste

norme unui membru al Guvernului, unui director de direcție sau șefului I.G.P.R., prin emiterea unor acte administrative cu caracter infralegal, a determinat o stare de incertitudine juridică.

7. În final, în susținerea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia invocă Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 2 iulie 2014 și susține că, având în vedere principiile enunțate prin decizia sus-menționată, dispozițiile de lege criticate încalcă art. 1 alin. (4) și (5) și art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, mai ales în condițiile în care Ordinul M.A.I. nr. 300/2004, ordin emis în condiții contrare Constituției, nu a fost niciodată publicat și, de asemenea, nu au fost publicate nici modificările acestuia.

8. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile constituționale evocate în motivarea excepției nu impun ca absolut toate aspectele referitoare la cariera profesională și la ocuparea funcțiilor din cadrul poliției să fie reglementate chiar prin lege; legea constituie o reglementare primară, care trebuie, desigur, să fie suficient de detaliată pentru a nu goli de conținut dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție. Aceasta nu reclamă, însă, în aprecierea instanței, ca toate chestiunile referitoare la concursurile și examenele desfășurate pe parcursul carierei profesionale să fie reglementate chiar prin lege, o atare soluție fiind cel mai probabil impracticabilă și având dezavantajul că ar rezulta o lege mult prea încărcată de detalii care trebuie să rămână în domeniul organizării executării legii, adică de competența ministrului de resort. Instanța arată că, în fapt, autorul excepției este nemulțumit că ordinele ministrului administrației și internelor prin care s-au reglementat examenele și concursurile pentru ocuparea funcțiilor de conducere nu sunt publicate, însă, o atare chestiune excedează textului de lege criticat și poate fi analizată de instanțele de contencios administrativ competente — sesizate pe calea unei acțiuni principale în anulare, iar nu de către Curtea Constituțională, care trebuie să se pronunțe asupra constituționalității dispoziției de lege criticate, iar nu asupra unei omisiuni legislative sau asupra modului (pretins defectuos) prin care norma legală este pusă în aplicare de către Guvern și de către ministrul de resort. Desigur, urmează ca instanța constituțională să analizeze în ce măsură se poate extrapola raționamentul cuprins în Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, prin care au fost declarate ca fiind neconstituționale dispozițiile art. 59 alin. (2), art. 60 alin. (1) și ale art. 62 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, întrucât aspecte esențiale referitoare la procedura disciplinară nu au fost reglementate prin lege, ci au fost lăsate la aprecierea ministrului de resort; decizia sus-menționată a avut însă în vedere specificul răspunderii disciplinare și gravitatea pe care aceasta o poate avea asupra statutului polițistului, în vreme ce în prezenta cauză trebuie evaluată cerința de a reglementa în avans, însă suficient de flexibil, situațiile și condițiile în care vor fi ocupate prin concurs funcțiile de conducere în poliție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că, „având în vedere similitudinea problematicii supuse atenției prin prezenta excepție de neconstituționalitate cu cea analizată de Curtea Constituțională” prin Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, „este posibil ca cele reținute de instanța de control constituțional prin această decizie să fie aplicabile și în speța de față”.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse la dosar de autorul excepției, susținerile părții prezente la ședință și concluziile scrise depuse de aceasta, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut: „*Posturile de conducere se ocupă prin examen sau concurs, după caz, în situațiile și în condițiile stabilite prin ordin al ministrului administrației și internelor.*”

14. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației puterilor în stat și cel al obligativității respectării Constituției, a supremației sale și a legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 31 privind dreptul la informație, art. 73 alin. (3) lit. j) privind reglementarea prin lege organică a statutului funcționarilor publici și art. 78 privind intrarea în vigoare a legii.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit textului de lege criticat din Legea nr. 360/2002, posturile de conducere se ocupă prin examen sau concurs, după caz, în situațiile și în condițiile stabilite prin ordin al ministrului administrației și internelor. Dispozițiile de lege criticate fac parte din cap. II: „*Seleționarea, pregătirea, acordarea gradelor profesionale și încadrarea polițiștilor în categorii și grade profesionale*”, secțiunea a 2-a: „*Obținerea gradelor profesionale și încadrarea polițiștilor în categorii și grade profesionale*” din Legea nr. 360/2002. Spre deosebire de condițiile privind promovarea polițiștilor în grade profesionale, condiții care sunt stabilite prin Legea nr. 360/2002, condițiile pentru ocuparea posturilor de conducere trebuie stabilite, potrivit dispozițiilor de lege criticate, prin ordin al ministrului administrației și internelor.

16. Curtea reține că în materia ocupării posturilor de conducere a fost emis Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 300/2004 privind activitatea de management resurse umane în unitățile Ministerului Administrației și Internelor, care nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, însă, în prezent, atât aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de conducere, cât și procedura de desfășurare a concursului/examenului pentru ocuparea posturilor de conducere sunt prevăzute în art. 19—23 din cap. IV: „*Reguli de evoluție în cariera polițiștilor și cadrelor militare*” din Ghidul carierei polițiștilor și cadrelor militare din Ministerul Administrației și Internelor, aprobat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, nr. 69/2009, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 12 mai 2009, cu modificările și completările ulterioare.

17. Așa cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 392 din 2 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 667

din 11 septembrie 2014, paragraful 17, și prin Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015, paragraful 24, polițistul este funcționar public civil, cu statut special, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 360/2002, și că, în conformitate cu art. 2 alin. (1) din aceeași lege, polițistul este investit cu exercițiul autorității publice. În considerarea acestor prevederi legale, statutul său juridic cunoaște elemente derogatorii de la dispozițiile generale care reglementează raporturile de muncă, respectiv Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, polițistul este subiect al unui raport de serviciu, raport care ia naștere, se execută și încetează în condiții speciale. De aceea, aspectele esențiale ce vizează cele trei elemente ale raporturilor de serviciu se referă în mod intrinsec la statutul polițistului, statut care este reglementat prin lege organică, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, respectiv Legea nr. 360/2002.

18. Curtea reține că ocuparea posturilor de conducere se referă la modul de executare a raporturilor de serviciu, implicând o modificare a acestor raporturi. Aspectele privind ocuparea posturilor de conducere țin în mod evident de cariera polițistului și presupun o modificare atât a atribuțiilor (a felului muncii), cât și a salarizării. Exercițarea raportului de serviciu al polițistului se realizează de la nașterea acestuia prin actul de numire și până la încetarea lui, în condițiile legii. Astfel, situațiile juridice care pot interveni pe parcursul perioadei dintre nașterea și încetarea raportului de serviciu, cum sunt, de exemplu, modificarea sau suspendarea acestuia, țin de modul de executare a raportului de serviciu.

19. Statutul juridic al unei categorii de personal este reprezentat de dispozițiile de lege referitoare la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea raportului juridic de muncă în care se află respectiva categorie. În consecință, regulile esențiale privind ocuparea posturilor de conducere țin de statutul polițistului, mai exact de exercitarea raportului de serviciu care se realizează de la nașterea până la încetarea acestuia. Curtea observă că și alte categorii profesionale au reglementate în statutele proprii reguli esențiale privind ocuparea funcțiilor de conducere, iar prin regulamente sunt detaliate regulile specifice de ocupare a acestor funcții. De exemplu, art. 48—51 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, reglementează regulile esențiale privind numirea în funcțiile de conducere din cadrul judecătoriilor, tribunalelor, curților de apel și parchetelor corespunzătoare. În același sens, dispozițiile art. 57 alin. (6) și (7) din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc condițiile minime de vechime în specialitatea studiilor necesare participării la concursul de recrutare organizat pentru ocuparea funcțiilor publice de conducere, art. 58 instituie reguli generale privind procedura de desfășurare a concursului de recrutare pentru funcțiile publice vacante, iar art. 62 alin. (2) reglementează procedura de numire în funcțiile publice de conducere.

20. Ca atare, ținând cont de dispozițiile constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. j), Curtea constată că aspectele esențiale ale ocupării posturilor de conducere ale polițiștilor trebuie reglementate prin lege organică, respectiv Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, lege specială în sensul art. 1 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.

21. Or, dispozițiile legale criticate nu numai că nu reglementează procedura ocupării posturilor de conducere ale polițiștilor, ci delegă reglementarea acestor aspecte importante ministrului de resort care este abilitat să adopte ordine. Întrucât, potrivit art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, statutul funcționarilor publici se reglementează prin lege organică și ținând cont de faptul că aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de conducere vizează o modificare a raporturilor de muncă, aceste aspecte esențiale, cum sunt, spre exemplu, condițiile generale de participare la examen/concurs, condițiile de vechime necesară participării la examen/concurs, tipul probelor de examen/concurs, condițiile în care candidații sunt declarați „admiși” și posibilitatea de contestare trebuie reglementate prin lege organică, urmând ca regulile specifice procedurii de ocupare a funcțiilor de conducere să fie explicate și detaliate prin ordin al ministrului de resort. În consecință, prevederile de lege criticate care instituie reglementarea acestor aspecte prin acte administrative contravin dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție.

22. Totodată, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor de lege criticate, se ajunge la situația ca un aspect esențial care vizează executarea raporturilor de serviciu să fie reglementat printr-un act administrativ. Or, normele privind ocuparea posturilor de conducere trebuie să respecte anumite cerințe de stabilitate și previzibilitate. Astfel, delegarea atribuției de a stabili aceste norme unui membru al Guvernului, prin emiterea unor acte cu caracter administrativ ce au caracter infralegal, determină o stare de incertitudine juridică, acest gen de acte având, de obicei, un grad sporit de schimbări succesive în timp. Considerentele reținute de Curte prin Decizia nr. 637 din 13 octombrie 2015, precitată, paragraful 31, și prin Decizia nr. 803 din 24 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 18 ianuarie 2016, paragraful 17, se aplică *mutatis mutandis* și în cauza de față, referitoare la normele privind ocuparea posturilor de conducere. Astfel, aceste norme trebuie să respecte anumite exigențe de stabilitate, previzibilitate și claritate, iar delegarea atribuției de a stabili aceste norme către un membru al Guvernului, prin emiterea unor acte administrative cu caracter normativ, de rang infralegal, determină o stare de incertitudine juridică.

23. Așadar, pe fondul lacunei legislative evidențiate mai sus, Curtea mai reține că soluția legislativă prevăzută de art. 18 din Legea nr. 360/2002 contravine normelor de tehnică legislativă, de vreme ce, potrivit Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, ordinele cu caracter normativ se emit numai pe baza și în executarea legii, trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise, fără ca prin acestea să poată fi completată legea, astfel cum s-a procedat prin Ordinul viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, nr. 69/2009.

24. Prin urmare, Curtea constată că prevederile art. 18 din Legea nr. 360/2002 contravin art. 1 alin. (4) din Constituție referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat (prin delegarea unei competențe ce aparține în exclusivitate legiuitorului către un membru al Guvernului), precum și art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la previzibilitatea legii.

25. În consecință, Curtea subliniază că, pentru înlăturarea viciului de neconstituționalitate, aspectele esențiale privind ocuparea posturilor de conducere trebuie să fie reglementate prin lege organică, urmând ca regulile specifice acestei proceduri să fie explicate și detaliate prin ordin al ministrului administrației și internelor.

26. În final, Curtea constată că art. 16 alin. (1), art. 31 și 78 din Constituție nu au incidență în prezenta cauză.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Achim Ilarie în Dosarul nr. 43.450/3/2007* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 18 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 martie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

**privind abrogarea Ordinului ministrului apărării naționale
nr. M.120/2004 pentru aprobarea Instrucțiunilor
privind planificarea, organizarea, executarea și finalizarea
inspecțiilor Inspectorului General**

În vederea aplicării prevederilor art. 17 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.120/2004* pentru aprobarea Instrucțiunilor privind planificarea, organizarea, executarea și finalizarea inspecțiilor Inspectorului General se abrogă.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,

Mihnea Ioan Motoc

București, 15 aprilie 2016.

Nr. M.52.

* Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.120/2004 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, deoarece are ca obiect reglementări din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale.

MINISTERUL CULTURII

ORDIN**privind schimbarea de grupă valorică, trecerea de la categoria m la a și inventarierea subcomponentelor ansamblului cu valoare de monument istoric al Spitalului Militar, Calea Plevnei nr. 134, sectorul 6, București și reînscrierea în Lista monumentelor istorice la categoria ansamblu, grupa valorică A, cu 18 subcomponente**

Având în vedere Referatul nr. 2.964 din 30 martie 2016 de aprobare a proiectului de ordin al ministrului culturii de schimbare de grupă valorică, trecerea de la categoria m la a și inventarierea subcomponentelor ansamblului cu valoare de monument istoric și reînscrierea în Lista monumentelor istorice, grupa valorică A, categoria ansamblu, a Spitalului Militar, situat în Calea Plevnei nr. 134, sectorul 6, municipiul București,

în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) pct. 2 lit. a) și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se clasează monument istoric Spitalului Militar, situat în Calea Plevnei nr. 134, sectorul 6, municipiul București, în categoria ansamblu, grupa valorică A, cu codul în Lista monumentelor istorice B-II-a-A-19408.

(2) Se clasează optsprezece subcomponente ale ansamblului situate la aceeași adresă poștală în categoria monument, după cum urmează:

1. Birou_Corp A, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.01;

2. Punct control_Corp A, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.02;

3. Triaj pneumoftiziologie_Corp B, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.03;

4. Neuro-psihiatrie_Corp B1, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.04;

5. Urologie-ginecologie_Corp B2, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.05;

6. Laborator-Anatomie patologică-Morgă_Corp C, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-A-19408.06;

7. Bloc alimentar_Corp D, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.07;

8. Serviciu Cazarme-echipament_Corp D1, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.08;

9. Centrală termică (parțial)_Corp D3, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.09;

10. Dermatologie_Corp E, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-A-19408.10;

11. Centru medicină preventivă a M. Ap. N._Corp G, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.11;

12. Medicală 1 și gastroenterologie_Corp H1, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-A-19408.12;

13. Pavilion administrativ_Corp H2, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-A-19408.13;

14. Centru implantologie, imagistică medicală și medicină nucleară_Corp H3, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.14;

15. Centru boli cardiovasculare-Secția cardiologie II_Corp H4, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.15;

16. Post trafo_Corp J2, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.16;

17. Monumentul eroilor companiei a II-a sanitară 1916-1919, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-a-B-19408.17;

18. Scuarul Verde Central, având codul în Lista monumentelor istorice B-II-m-B-19408.18.

(3) Zona de protecție a ansamblului monumentului istoric este cuprinsă în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Ministrul Culturii își rezervă dreptul de a reveni asupra grupei de clasare a ansamblului, asupra trecerii din grupa valorică B în grupa valorică A, a opt dintre subcomponente, și anume Birou, Punct control, Urologie-ginecologie, Bloc alimentar, Serviciu Cazarme-echipament, Centrală termică (parțial), Centru medicină preventivă a M. Ap. N., Centru boli cardiovasculare — Secția cardiologie II, în termen de 6 luni de la publicarea prezentului ordin.

Ministrul culturii,

Vlad Tudor Alexandrescu

București, 1 aprilie 2016.

Nr. 2.228.

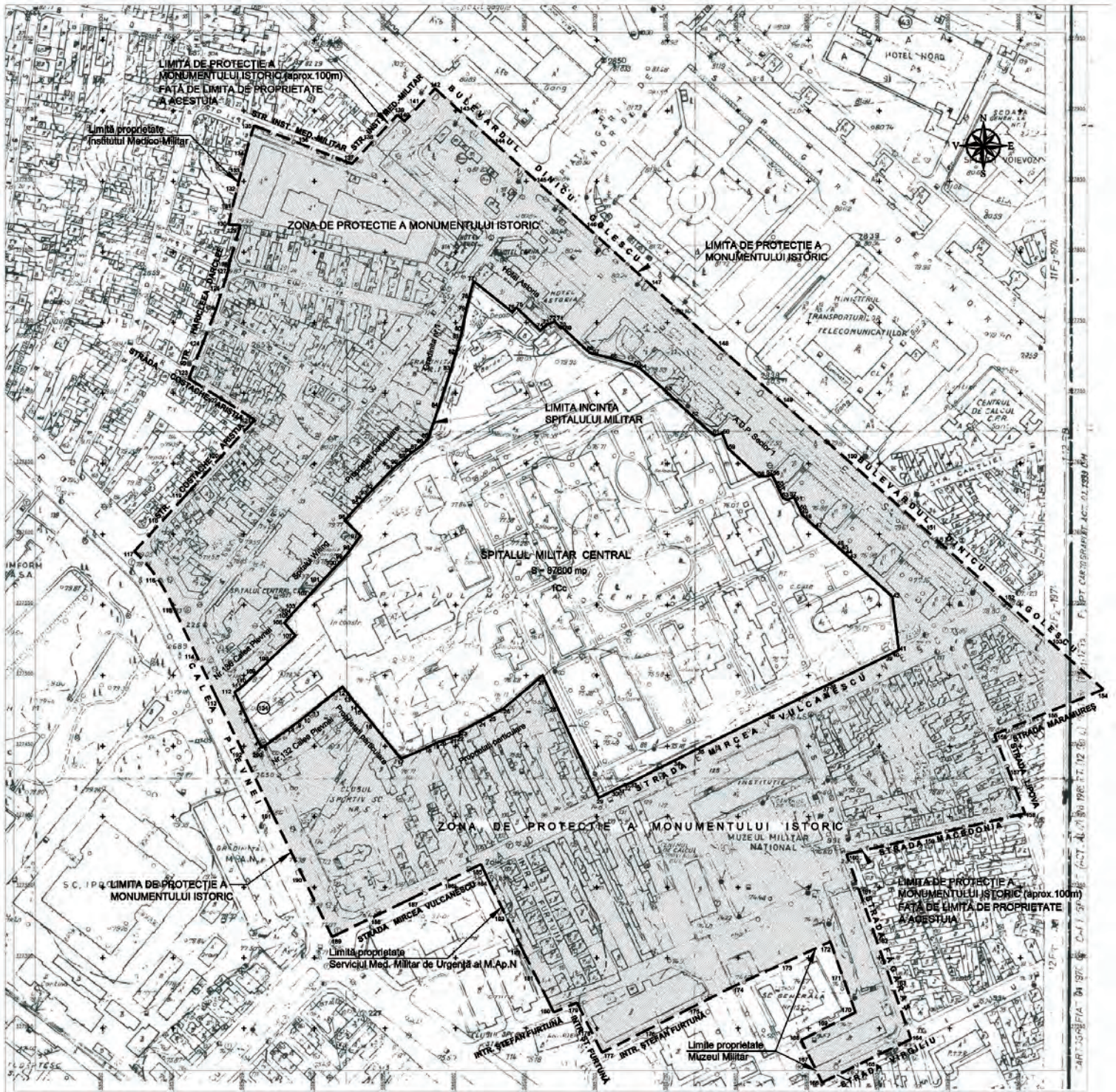
COORDONATELE STEREO 70
ale zonei și indicarea în plan a zonei de protecție a ansamblului monument istoric Spitalul Militar,
situat în Calea Plevnei nr. 134, sectorul 6, municipiul București

Propunerea a fost realizată de S.C. POPAESCO & CO — S.R.L.

Nr. Pct.	X [m]	Y [m]
113	585431.589	327482.613
114	585415.794	327515.556
115	585399.999	327548.500
116	585388.229	327569.609
117	585372.518	327587.975
118	585390.546	327607.673
119	585408.574	327627.372
120	585433.170	327654.292
121	585457.766	327681.212
122	585434.371	327695.773
123	585410.976	327710.333
124	585420.110	327733.253
125	585429.996	327758.531
126	585434.459	327772.528
127	585438.922	327786.526
128	585439.879	327792.584
129	585447.602	327819.052
130	585438.958	327819.452
131	585442.077	327832.094
132	585445.120	327844.428
133	585448.287	327857.264
134	585451.282	327869.405
135	585457.216	327889.628
136	585491.856	327876.034
137	585526.496	327862.440
138	585542.677	327879.871
139	585558.858	327897.301
140	585563.732	327892.512
141	585574.580	327904.152
142	585585.428	327915.792
143	585605.929	327897.102
144	585626.430	327878.411
145	585658.573	327849.072
146	585690.715	327819.733
147	585738.385	327776.460
148	585786.054	327733.187
149	585831.473	327693.270
150	585876.891	327653.353
151	585932.912	327603.082
152	585988.934	327552.811

Nr. Pct.	X [m]	Y [m]
153	586023.824	327521.478
154	586058.715	327490.145
155	586020.161	327474.202
156	585981.607	327458.259
157	585992.446	327430.263
158	586003.284	327402.267
159	585933.473	327386.278
160	585876.912	327373.323
161	585886.934	327344.564
162	585896.957	327315.806
163	585909.754	327279.166
164	585922.550	327242.526
165	585891.061	327227.147
166	585859.571	327211.769
167	585852.173	327226.724
168	585844.774	327241.678
169	585863.985	327251.564
170	585883.196	327261.450
171	585874.274	327286.461
172	585865.352	327311.472
173	585830.575	327295.388
174	585795.798	327279.304
175	585765.111	327263.832
176	585734.424	327248.360
177	585703.737	327232.888
178	585694.822	327250.573
179	585685.908	327268.258
180	585669.391	327261.426
181	585656.966	327286.525
182	585647.904	327304.473
183	585635.760	327329.381
184	585623.615	327354.289
185	585617.898	327366.333
186	585592.204	327353.651
187	585566.510	327340.969
188	585539.517	327327.906
189	585512.731	327314.943
190	585491.234	327358.837
191	585469.943	327402.832
192	585450.766	327442.722

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

